

Universitäts- und Landesbibliothek Tirol

De Liemaro, Hammaburgensi archiepiscopo et de legatione ecclesiae Hammaburgensis ad populos septentrionales

Schröder, Guilelmus

Halle, 1869

Humbertus archiepiscopus Hammaburgensis 1101 - 1104

verus christianus atque episcopus, qui fidem Heinrico et Clementi iuratum numquam violabat.¹

Humbertus archiepiscopus Hammaburgensis

1101 — 1104.

Liemaro defuncto Heinricus imperator Humbertum archiepiscopum Hammaburgensem constituit,² qui sedit tres annos. De cuius vita, antequam ad sedem archiepiscopalem ascendit, scriptores nihil tradunt. Verisimile autem est, quod Lappenberg³ proposuit: Humbertum, imperatoris cancellarium, Liemari successorem esse factum. Novissimum enim diploma, quod Humbertus cancellarius dedit, eodem die, quo Liemarus obiit, signatum est.⁴ Primum autem, quod exstat, diploma V Id. Aug. a. 1089 datum est,⁵ quo anno Humbertus cancellarius vice Rudhardi archicancellarii factus, usque ad annum 1101 diplomata imperatoris, quae ad regnum Teutonicum spectaverunt, dabat. Longum autem est singula enumerare, quae Stumpf diligentissime collegit atque disposuit.⁶

Constat Humbertum archiepiscopum Liemari vestigia prementem cum imperatore stetisse, Gregorianorum vero studiis neque favisse neque pallium a Paschali papa accepisse.⁷ Unde factum est, ut litterae foundationis monasterii Rosenveldensis

1) Diptychon Bremense, Lappenbergio auctore, Mezelinum IV Id. Apr.; Alberonem Id. Aug. vel VIII Id. Dec. defunctos esse tradit. Eccehard, chron. a. 1101. Marian Scotus a. 1123.

2) Annal. Stad. 1101.

3) Diplom. Hamb. no. 125.

4) Stumpf no. 2951.

5) Stumpf no. 2898.

6) Ebo, qui vitam Ottonis, Babenbergensis episcopi composuit, I, cp. 6, 7, anulum et virgam pastorem Bremensis episcopi, sc. Liemari, ad curtem regiam perlata esse, quae imperator Ottoni conservanda tradiderit, narrat. Sed illum haec insignia tam diu retinuisse, quoad episcopus Babenbergensis eligeretur, VIII Kal. Ian. 1103, minus verisimile est. Immo vero Humbertum a. 1101 vel principio anni 1102 archiepiscopum esse constitutum contenderim.

7) Annal. Hildenesch. a. 1123.

archiepiscopi mentionem non faciant neque Hammaburgensis ecclesiae iura respicient.¹ Clericis enim, ut iam dictum est, expulsis a. 1101,² monachi ordinis S. Benedicti in monasterium Rosenveldense traducebantur, quorum abbas consilio Herrandi Halberstadensis episcopi Wernerus constituebatur. Quod monasterium a marchionibus Stadensibus apostolicae sedi immediate subiiciebatur, in quam et imperator advocatiam ecclesiae conferebat. Papa igitur monasterium confirmavit et in specialem SS. Petri et Pauli apostolorum atque suam protectionem recepit.³ Quibus in litteris, quamquam archiepiscopi nomen omissum est, tamen verba papae tecta: „chrisma, oleum sacrum, consecrationes altarium sive basilicarum, ordinationes monachorum, qui ad sacros fuerint ordines promovendi, ab episcopo, in cuius diœcesi estis, accipietis, si quidem gratiam ac communionem apostolicae sedis habuerit, et si ea gratia ac sine pravitate voluerit exhibere. Alioquin liceat vobis catholicum, quem mavultis, adire antistitem et ab eo consecrationem sacramentorum suscipere, qui ab apostolicae sedis auctoritate fultus, quae postulantur, indulgeat,“ Humbertum attingunt. In abbatiam autem Gozecensem, Friderico Hersfeldensi abbate a. 1099 post defuncto, Conradus abbas a quibusdam revocatus est, „tam archiepiscopo Bremensi, videlicet Humberto, quam fratribus inconsultis.“⁴ Humbertum saepius imperatorem adiisse compertum non habeo, id tantum profero, eum a. 1103 Id. Iul. cum Heinrico Leodii fuisse.⁵ Neque principibus Saxoniae, qui contra Uodonem marchionem congregati eodem anno Alesleve oppidum obsidebant, interfuisse traditur. Diem autem suum obiit Humbertus III Id. Nov. a. 1104.⁶

1) Diplom. Hambg. no. 126.

2) Annal Rosenveld 1101, Annal. Magdeb. 1101.

3) Diplom. Hambg. no. 127.

4) Chron. Gozec. II 1.

5) Stumpf no. 2964.

6) Annalist. Saxo 1104, Annal. Rosenveld. 1104. Diptych. Brem.